

Р Е Ш Е Н И Е № 96

гр. Перник, 22 юни , 2011 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично заседание на седми юни две хиляди и единадесета година, в състав:

СЪДИЯ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

при секретаря Е.В., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 172/2011 г. по описа на Административен съд Перник, за да се произнесе взе предвид следното:

Б.Е.Б. *** оспорва заповед № 164 от пети април 2011 г. на началника на ОДМВР Перник, с която на основание чл. 228 т. 3, чл. 226, ал. 1, т. 4 от ЗМВР и чл. 228, ал. 1, т. 4 от ППЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание “недопускане до конкурс за израстване в категория или степен” за срок от една година. Жалбоподателят, чрез процесуален представител излага съображения, че заповедта, с която му е наложено дисциплинарно наказание е незаконосъобразна и следва да се отмени.

Ответникът по жалбата, чрез пълномощник оспорва основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото прие следното.

Жалбата е подадена в законния срок от лице, засегнато от оспорваната заповед и е процесуално допустима.

Съдът намира жалбата за неоснователна.

Срещу жалбоподателя е образувана проверка по анонимен сигнал на граждани от Перник. В приложения по административната преписка сигнал от граждани на Перник, са посочени много деяния, даващи основание за извършване на проверка срещу лицето, като независимо от това, че ЗМВР не предполага разглеждането на анонимни сигнали, в крайна сметка проверяващите битието на жалбоподателя са стигнали до извода, че същия има некоректно попълнена декларация по чл. 187, ал. 3 от ЗМВР за 2010 г.

По делото не е налице спор относно фактическата обстановка, действията, вменени на жалбоподателя като дисциплинарно нарушение се признават от нея и се установяват в хода на дисциплинарното производство. Видно от доказателствата в преписката, в хода на проверка за работата на жалбоподателя, е установено, че е нарушил изискването на чл. 187, ал. 3 от ЗМВР, като в декларацията за имуществото и доходите си за 2010 г. не е записал придобит през 2007 г. недвижим имот – етаж от къща в гр. Перник, както и мотоциклет МЗ 250. Жалбоподателят не оспорва посоченото обстоятелство, но твърди, че мотоциклета е бил продаден на трето лице, което впоследствие не направило необходимото за пререгистрацията. Основното възражение по това нарушение изобщо е, че не е извършено умишлено. Дал е обяснения, че през 2010 г. по невнимание не е оформил декларацията с вписването на етаж от къща. Представя удостоверение от ОДМВР, от което се установява, че от 2008 г., жалбоподателят стриктно е отразявал имущественото си състояние, като, пропуска за 2010 г. според него изключва умишленото

извършване на деянието. Това удостоверение се цени от съда в подкрепа на довода, че у жалбоподателя липсва мотив за невярно деклариране на данни в процесната декларация.

Възражението за липса на умисъл при извършване на деянието, е неоснователно. Умисълът е форма на вина, при която деецът съзнава противоправния характер на деянието, предвиждал е настъпване на противоправните последици от него, искал или е допускарал настъпването им. Деянието, вменено на жалбоподателя като дисциплинарно нарушение, макар и да се приема като пропуск по невнимание, е очертано като нарушение на служебните задължения, изразяващо се в отразяване на неверни данни в декларацията по чл. 187, ал. 3 от ЗМВР, довело до несъответствие между декларираното и притежаваното от служителя имущество и доходи. Противоправният резултат от неизпълнение на служебното задължение за ежегодно деклариране на имуществото и доходите на служителя, е посочен в нормата на чл. 228, ал. 1, т. 4 от ППЗМВР, а именно - несъответствие между декларираното и притежаваното имущество.

Не е спорно обстоятелството, че жалбоподателят, като продал мотоциклета си на трето лице, макар да е сключил договор за покупко-продажба, в изискуемата за валидността му форма съгласно Закона за движението по пътищата, не е отписал ППС от регистрите към общинската администрация. Това обстоятелство на самостоятелно основание е форма на административно нарушение, но за него не може да се търси отговорност по реда на ЗМВР. Но тъй като този мотоциклет не е в негов патримониум, не може да се приеме за притежавано имущество и не подлежи на деклариране. Вписването на противоположни обстоятелства в оспорваната заповед уврежда правата на жалбоподателя и в тази част заповедта е незаконосъобразна.

Пропускът да се отразят тези обстоятелства в декларацията не го освобождава от дисциплинарната отговорност, само поради обстоятелството, че по силата на ЗМВР и ППЗМВР е задължен да дава всяка календарна година до 31 март, изискуема по закон и съобразно държавната служба, която заема, попълнена правилно бланка на декларация. Като държавен служител в МВР същият е длъжен да знае за задължението си за ежегодно деклариране на притежаваното имущество. Това е формално изискване за съвместимост за заемане на длъжността на държавен служител в МВР, от което следва, че е бил длъжен да не допусне несъответствие между декларираното имотно състояние и действителното. Самият устройствен закон и подзаконовите актове във връзка с него лишават органа по налагане на наказание от възможността да приема маловажност, каквато по мнение на съда има в настоящия случай, или да налагат наказания по преценка на целесъобразността от вида на наказанието.

Дисциплинарните наказания по ЗМВР се налагат в рамките на обвързана компетентност на органа, съобразно определените наказания по вид за съответно нарушение. Тъй като съдът не може да изменя заповедта по налагане на дисциплинарно наказание, независимо че при наличие на установен порок в мотивната част на заповедта, която се оспорва, съдът я намира незаконосъобразна в тази част, но не е в състояние да я измени. Дори да бъде отменена и върната за ново произнасяне от административния орган, на основание наличието на противоречиви мотиви, за жалбоподателя няма да има правен ефект от последваща заповед, тъй като ще му бъде наложено същото наказание, при условията на чл. 228, ал. 1, т. 4 от ППЗМВР, за допуснатия пропуск по вписване на етажа от къщата в декларацията по чл. 187, ал. 3 от ЗМВР за 2010 г.

Във връзка с изложеното се налага извода, че заповедта, като издадена от компетентен орган при спазване процедурата по издаването ѝ не може да бъде отменена. Жалбата следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б.Е.Б. *** против заповед № 164 от 5.IV.2011 г. на Директора на ОДМВР Перник.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: /п/